

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

MAFRA, a.s., IČ: 45313351,
se sídlem Karla Engliše 519/11, Praha 5,
zastoupeného společností Rödl & Partner Tax, k. s.,
se sídlem Platněřská 191/2, Praha 1,

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2017, č. j. 27561/5100-41458-711539,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal řádná daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2007, 2008 a 2009. V podaných daňových přiznáních žalobce neuplatnil slevu na dani z titulu investičních pobídek podle § 35b odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (ve znění účinném v rozhodném zdaňovacím období (dále jen „zákon o daních z příjmů“)). Správce daně na základě podaných daňových přiznání konkludentně vyměřil daň platebními výměry. Žalobce podal proti platebním výměrům odvolání.
2. Rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 1161/09-1200-106947, ze dne 18. 12. 2009, č. j. 14889/09-1200-106947, ze dne 13. 12. 2010, č. j. 15247/10-1200-106947, byla podaná odvolání zamítnuta. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 11. 2013, č. j. 28035/13/5000-14202-702271, bylo dále zamítnuto odvolání, které žalobce podal proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2009, kdy mu rovněž nebyla přiznána sleva na dani podle § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů.
3. Žalobce ve věci využil institutů správního soudnictví - kasační stížnosti, žaloby k Městskému soudu v Praze a rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jakož i rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství byla zrušena, a to konkrétně za zdaňovací období roku 2007 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5Afs 59/2013-55, zdaňovací období 2008 rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2014, č. j. 6Af 9/2010-65 a zdaňovací období roku 2009 rozsudkem Městského soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 6 Af 59/2013-52; dodatečný platební výměr za zdaňovací období roku 2009 byl zrušen rozsudkem téhož soudu ze dne 17. 4. 2015 Kč, č. j. 8Af 14/2011-57.
4. Žalované Odvolací finanční ředitelství následně vydalo nová rozhodnutí o podaných odvoláních a to konkrétně rozhodnutí ze dne 15. 4. 2016, č. j. 16135/16/5200-11432-707309 a ze dne 1. 6. 2016, č. j. 22133/16/5200-11432-707309, ve kterých žalobci nárok na slevu na dani z titulu investičních pobídek podle § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů uznalo a odpovídajícím způsobem změnilo platební výměry na daň z příjmů právnických osob za předmětná zdaňovací období. Žalobci tak vznikl přeplatek na dani z příjmu právnických osob ve výši 155 051 014 Kč.
5. Specializovanému finančnímu úřadu (dále jen „správce daně“) byla dne 20. 7. 2016 doručena žádost žalobce o úhradu úroků z neoprávněného jednání správce daně. Žalobce žádal o přiznání úroků podle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) z důvodu vydání shora uvedených nových rozhodnutí. Správce daně sdělil žalobci dne 22. 8. 2016, že jeho žádosti nebude vyhověno, žalobce v souladu s § 254 odst. 5 daňového řádu podal dne 1. 9. 2016 námitku proti zamítavému stanovisku k jeho žádosti, o této námitce správce daně rozhodl rozhodnutím ze dne 1. 12. 2016, č. j. 311624/16/4000-50712-107 682, (dále též jako „rozhodnutí o námitce“ nebo „prvoinstanční rozhodnutí“). Žalobce podal proti rozhodnutí o námitce odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. V podané žalobě žalobce argumentuje tím, že na základě výsledků vyměřovacího, respektive doměřovacího řízení správce daně stanovil základ daně a její výši, která byla žalobci vyměřena, respektive doměřena a předsána, o podaných odvoláních správce daně rozhodl nesprávně, a to v neprospěch žalobce. Žalobce tak uhradil vyšší částku daně na podkladě nezákonného rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že správce daně vyvolal svým aktivním jednáním stav, kdy neoprávněně disponoval platbou částky daně, která po právu náležela daňovému subjektu tedy žalobci a je povinen kompenzovat tuto újmu žalobci vzniklou přiznáním úroku z prodlení.
7. Jak v podané žalobě uvedl, o skutkovém stavu není mezi účastníky v zásadě sporu, rovněž není sporu o tom, že úrok z neoprávněného jednání správce daně náleží daňovému subjektu v případě kumulativního splnění dvou podmínek a to existence rozhodnutí o stanovení daně, které bylo zrušeno změněno nebo prohlášeno nicotným, a to buď z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu a úhrada peněžitých částek daně na základě tohoto rozhodnutí nebo v jeho souvislosti.
8. Žalobce trvá na tom, že z hlediska aplikace § 254 daňového řádu nejsou ve věci rozhodující konkludentní platební výměry ale teprve rozhodnutí o odvoláních žalobce, kterými byla žalobci pravomocně stanovená vyměřená a v případě roku 2009 rovněž doměřena daň v nesprávné výši.
9. Správce daně, respektive odvolací orgán se při rozhodování o výši daně žalobce dopustili chyby, neboť správně měl být žalobci v rámci odvolacích řízení přiznán jím uplatňovaný nárok na slevu na dani a v důsledku toho měla být daň deklarovaná v daňových přiznáních změněna - snížena, tak jak to správce daně učinil až poté co předchozí rozhodnutí byla zrušena soudem v rámci správního soudnictví. Skutečnost, že předchozí rozhodnutí byla zrušena je nutno klást k tíži správci daně a žalobce v ní spatřuje naplnění první podmínky pro aplikaci § 254 odst. 1 daňového řádu tj. existenci rozhodnutí o stanovení daně, která byla zrušena z důvodu jeho nezákonnosti.
10. Podle druhé podmínky stanovené daňovým řádem musí být částka daně daňovým subjektem uhrazena na základě rozhodnutí nebo v souvislosti s rozhodnutím, které bylo zrušeno změněno nebo prohlášeno nicotným. Jak žalobce uvádí, formálně vzato mu vznikla platební povinnost k dani z příjmu právnických osob na základě vlastních daňových přiznání, nikoliv na základě rozhodnutí o odvolání, která byla následně v rámci soudního přezkumu zrušena to je důvod, proč žalovaný nepokládá za splněnou ani druhou ze zákonem stanovených podmínek.
11. Žalobce s takovýmto výkladem § 254 odst. 1 daňového řádu nesouhlasí, odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu s tím, že smyslem zákonného ustanovení je nahradit daňovému subjektu ekonomickou újmu, kterou utrpěl kvůli tomu, že uhradil daň ve vyšším než zákonem stanoveném rozsahu. Žalobce nerozporuje to, že vyšší částky daně zaplatil na základě vlastních daňových přiznání, avšak trvá na tom že, poté co ve věci podal odvolání, měly mu být příslušné vyšší částky daně vráceny, jelikož však daňové orgány o nároku na slevu na dani rozhodly v rozporu se zákonem, stala se právě rozhodnutí o odvolání, kterými byla pravomocně stanovena konečná výše daně, nezákonným podkladem pro zadržení již zaplacené daně ve státním rozpočtu. Na místo toho, aby byla žalobci vrácena, o zadržené částky byl majetek žalobce nezákonně zmenšen,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

což se v ekonomické rovině rovná tomu, jako by žalobce daň na podkladě těchto rozhodnutí uhradil. Žalobce dovozuje, že ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu mělo být v jeho případě aplikováno a úrok z neoprávněného jednání v souvislosti se zrušením rozhodnutí o odvoláních, na jejichž podkladě mu byla pravomocně stanovena daň, přiznán.

12. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, odmítl způsob, jakým žalobce interpretoval § 254 odst. 1 daňového řádu a trval na tom, že podmínky pro jeho aplikaci nejsou v projednávané věci splněny. Podrobněji se věnoval judikatuře ve věci, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5Afs 27/2017-45, s tím, že v bodě 41 Nejvyšší správní soud uvádí, že za vznik přeplatku podle § 141 daňového řádu nebude možno vinit správce daně, pokud si daňový subjekt sám neuplatní veškeré daňové výdaje či výhody.
13. V projednávané věci se správce daně nemohl při konkludentním vyměření daně dopustit jejího vyměření v rozporu se zákonem. Žalobce si neuplatnil slevu podle § 35b zákona o daních z příjmu, čímž záměrně tvrdil daň v nesprávné výši, slevu uplatnil až v rámci podaných odvolání. Ke konkludentnímu vyměření daně došlo v případě žalobce podle § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a je proto třeba vyjít z argumentace obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7Afs 94/2014-53.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu, *dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.*
16. Jak správně konstatoval žalobce a mezi účastníky není pochyb, citované zákonné ustanovení stanoví dvě podmínky pro vznik nároku tzv. úrok z nesprávně stanovené daně.
17. *„Musí existovat rozhodnutí, kterým bylo uloženo daňovému subjektu uhradit peněžité plnění, a toto musí být daňovým subjektem uhrazeno. Tímto rozhodnutím musí být rozhodnutí o stanovení daně (§ 147). Dále je nezbytné, aby rozhodnutí prodělalo proměnu, a to formou prohlášení nicotnosti (§ 105) anebo změnou či zrušením. Ke změně či zrušení rozhodnutí dojde prostřednictvím opravných nebo dozorčích prostředků (§ 108), výjimečně přímo zásahem soudu. Příčina proměny rozhodnutí o stanovení daně musí spočívat v nezákonném nebo nesprávném postupu správce daně. Zřejmé je, že proměna rozhodnutí musí směřovat ke snížení částky, která byla po daňovém subjektu původně požadována. Výsledkem celého procesu tak je, že daňový*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

subjekt byl nucen uhradit částku daně, kterou skutečně uhradil, avšak ukázalo se, že částka byla požadována neoprávněně.“ [viz ROZEHNAL, Tomáš. § 254 Úrok z neoprávněného jednání správce daně. In: ROZEHNAL, Tomáš. Daňový řád: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-6-1]. ASPI_ID KO280_p12009CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X].

18. Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda ve věci lze skutečně aplikovat § 254 daňového řádu, za situace, kdy se žalobcem uplatněný nárok odvíjí od jeho daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2007, 2008 a 2009, v době účinnosti předchozí právní úpravy – zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen zákon o správě daní a poplatků). Touto otázkou se již zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 20. 5. 2014, č. j. 11 Af 10/2013-47, závěry k nimž v rozsudku dochází, stvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 94/2014-53, v němž se uvádí: *„když zákonodárce v otázkách z oblasti placení daní (např. zvýšení daně, penále nebo úroku z prodlení) při přijetí nové právní úpravy (daňového řádu z roku 2009) zakotvil pravidlo, podle kterého se v těchto konkrétních otázkách uplatní dosavadní právní předpisy (srov. § 264 odst. 12, 13 a 14 daňového řádu z roku 2009), v případě úroku z přeplatku tak výslovně neučinil. V oblasti nároků na úrok z přeplatků, které by ve smyslu a za účinnosti daňového řádu z roku 1992 "zavinil" správce daně, je proto třeba v zásadě postupovat ve smyslu § 264 odst. 1 daňového řádu z roku 2009, tj. posoudit práva a povinnosti účastníků přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Správní orgány i městský soud tak opodstatněně případ stěžovatelky posuzovaly podle poukazovaného ustanovení § 254 daňového řádu z roku 2009. V tomto smyslu je proto třeba v zásadě konstatovat, že pokud by stěžovatelka (o jejíž konečné výši daně bylo rozhodnuto až za účinnosti daňového řádu z roku 2009) splnila podmínky § 254 odst. 1 daňového řádu z roku 2009, měla by v zásadě právo na přiznání úroku podle tohoto ustanovení zákona.“*
19. V projednávané věci se Městský soud v Praze s uvedenou argumentací bez výhrad ztotožnil, podanou žalobou se proto zabýval z hlediska, zda jsou splněny podmínky pro vznik nároku žalobce na úrok z nesprávně stanovené daně.
20. Jak se podává ze správního spisu žalobce si v době podání daňových přiznání nebyl jist, zda lze uplatnit nárok na slevu na dani z investičních pobídek. Z opatrnosti podal proto daňová přiznání, aniž by slevu na dani uplatnil, tento nárok vznesl v odvoláních, které podal proti platebním výměrům, jimiž správce daně žalobci konkludentně stanovil daň. Městský soud v Praze neshledává na postupu žalobce nic závadného. Ostatně ve svém stanovisku k odvolání proti rozhodnutí o námitce správce daně označuje uvedený postup za rozumně zvolenou procesní taktiku (viz str. 7 bod ad 2 stanoviska.).
21. Podle § 40 odst. 13 zákona o správě daní a poplatků, *daňový subjekt je povinen v daňovém přiznání nebo hlášení daní si sám vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, zvýhodnění, slevy, odpochty a vyčíslit jejich výši.*
22. Městský soud v Praze ve zmíněném rozsudku ze dne 20. 5. 2014, č. j. 11 Af 10/2013-47, konstatoval, že: *„daň byla žalobkyni nejprve vyměřena konkludentně na základě jí podaných daňových přiznání. Vzhledem k tomu potom správce daně neměl důvod k tomu, aby pochyboval o správnosti podaných přiznání. Byla to naopak sama žalobkyně, kdo ve lhůtě pro podání odvolání zjistil, že jí přiznaná výše daně je nesprávně vyšší oproti dani zákonné, pokud neuplatnila veškeré výdaje. Tuto skutečnost (vlastní pochybení) proto nelze spravedlivě přičítat na vrub jednání správních orgánů, jak předpokládá daňový řád z roku 2009 v případě přiznání*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

úroku. Situace, kdy dojde ke konkludentnímu vyměření daně na základě daňového přiznání podaného daňovým subjektem, je zcela odlišná od skutkových okolností, na které dopadá § 254 daňového řádu z roku 2009, s nimiž je spojen vznik nároku na úrok. Tak tomu je v případech, kdy byla nesprávně stanovená daň výsledkem činnosti správního orgánu (daň byla vyměřena odlišně od daně vyčíslené daňovým subjektem), a takto stanovená daň byla posléze měněna či zrušena ve prospěch daně původně přiznané. V tomto případě již existuje aktivní úkon (činnost) správce daně, který vyměří daň v odlišné výši od daně přiznané, a to na základě vlastní iniciativní činnosti - po zjištěných pochybnostech (úkonech směřujících k jejich odstranění), a poté na základě vlastních skutkových zjištění a jejich právním hodnocení. Úrok, který je následně správní orgán povinen hradit, je tak nesporně výrazem jeho odpovědnosti za nesprávná skutková zjištění a jejich vadné právní hodnocení, jenž se posléze projeví v realizované platební povinnosti daňového subjektu, která byla následně zrušena či změněna ve prospěch daňového subjektu.“

23. V již citovaném navazujícím rozsudku Nejvyšší správní soudu uvedl, že:

„I. Zrušení či změna konkludentního rozhodnutí správce daně (§ 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) v odvolacím řízení nejsou - oproti rozhodnutí podle § 46 odst. 4 a 7 téhož zákona - způsobilé svou povahou naplnit podmínku nezákonného či nicotného rozhodnutí, popřípadě rozhodnutí vydaného z důvodu nesprávného úředního postupu, ve smyslu § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

II. Uhradí-li daňový subjekt finančnímu úřadu daň ve výši, v jaké ji vyčísil ve svém daňovém přiznání (tvrzení), nečiní tak na základě konkludentního rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím (§ 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), ale ze zákona (§ 40 odst. 1, § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). V takovém případě není naplněna ani druhá z podmínek § 254 odst. 1 daňového řádu.“

24. V nyní projednávané věci je skutkový stav odlišný od závěrů v citované první právní větě, neboť ke zrušení rozhodnutí správce daně nedošlo v odvolacím řízení, ale až po zásahu správních soudů. Městský soud v Praze má za to, že na rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 1161/09-1200-106947, ze dne 18. 12. 2009, č. j. 14889/09-1200-106947, ze dne 13. 12. 2010, č. j. 15247/10-1200-106947 a Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 11. 2013, č. j. 28035/13/5000-14202-702271, je třeba nahlížet jako na rozhodnutí nezákonná, která byla pro nezákonnost zrušena.
25. Nelze však učinit závěr, že je splněna podmínka neoprávněně stanovené výše daně. Jak vyplývá z citovaného zákonného ustanovení a druhé právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu, v případě, že žalobce uhradil daň ve výši, v jaké ji vylicil v daňovém přiznání, činí tak ze zákona.
26. Žalobce uvedl, a není důvod proč jeho tvrzení nevěřit (ostatně je i dokládá stanoviskem Prof. JUDr. Aleše Gerlocha a stanoviskem MF č. j. 15/90335/2006-151, nicméně soud nepřistoupil k provádění těchto důkazů, právě proto, že motivaci žalobce a jeho vysvětlení akceptuje, pro samotné posouzení věci však nejsou podstatné), že v daňových přiznáních neuplatnil slevu na dani z investičních pobídek, aby se nevystavil riziku postihu za krácení daně, přičemž nárok na odpočet uplatnil až v odvolacím řízení s očekáváním, že odvolání povede ke snížení jeho daňové povinnosti. Přiznání úroku z prodlení je podle názoru žalobce v daném případě adekvátním řešením vzniklé situace, zároveň bude naplněn účel § 254 daňového řádu a předejde se komplikovanému řízení o náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

27. Uvedená argumentace neobstojí. Žalobce uhradil daň ve výši, v jaké jí sám a vědomě vyčíslil v daňovém přiznání. Ze strany správce daně nedošlo k nesprávnému stanovení a vymáhání její výše aktivním jednáním. Zvolená procesní taktika je plně na odpovědnosti žalobce, jako daňového subjektu a nelze jí přičítat správci daně a požadovat zaplacení sankčního úroku. Částka, o níž byla daň přeplacena, musí být žalobci vrácena jako přeplatek na dani, ve smyslu § 64 zákona o správě daní a poplatků. Pokud by žalobci vznikla v příčinné souvislosti s vydáním nezákonných platebních výměrů škoda, je třeba se domáhat její náhrady postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., pro přiznání úroku z nesprávně stanovené daně, však podmínky splněny nejsou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Městský soud v Praze neshledal podanou žalobu za důvodnou a pro ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. června 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.